

ΠΑΝΔΩΡΑ.

1. ΜΑΡΤΙΟΥ. 1854.

ΤΟΜΟΣ Δ'.

ΦΥΛΛ. 95.

ΚΑΙΣΑΡΙΝΑ.

ὑπὸ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ * * *)

—ο—

I.

Ὁ ἄρχὴ τὴν Σενλίδα ἰδὼν ἀναπολεῖ ἐν ἑαυτῷ, ὅτι φρικώδη πόλιν εἶδεν· εἶναι κτισμένη ἐπὶ ὑψώματός τινος, αἱ ὁδοί, δι' ὧν ἀνέρχεται, στεναί, καὶ τὰ λιθόστρωτα κακῶς ἔχοντα· οὐχ ἥτιον δὲ δυσχερῶς ἀναπολεῖ τοὺς κατοίκους, ἢ τὴν πόλιν· καὶ φέρεται, ὅτι ἐκεῖνοι ἐγεννήθησαν δι' αὐτὴν, ἢ αὕτη δι' ἐκεῖνους· εἰσὶ πολυπράγμονες, ῥαδιοῦργοι, δόλιοι, φιλόαργυροι· κατασκοπεύουσιν, ἀπατῶσι, πλάττουσι, καὶ ἐν γένει παντοῖα μηχανῶνται.

Ἐὰν ἀποφασίσῃς νὰ κατοικήσῃς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ταύτῃ τοῦ Νομοῦ Ὁαζαί, ὅχι ἵνα διαγάγῃς εὐ-

προσύνως τὴ γῆράς σου, διότι τοιοῦτον σκοπὸν οὐδέποτε συνέλαβέ τις, ἀλλ' ἀναγκασθεὶς ὑπὸ τῶν ὑποθέσεων σου, τοῦ ἐπαγγέλματός σου, τῆς οἰκογενείας σου τέλος, καὶ τῆς ἐθιμῆς τινος τῆς πρωτεύουσας ταύτης, πρόσχε. Ἐὰν δηλαδὴ ἡ σύζυγός σου ἔχῃ πλείονος τῶν δύο μεταξίνων ἐσθίων ἐπὶ ἓν ἔτος, ὀλίγον θὰ τιμᾶται· ἐὰν δὲ κατὰ ἐσπερινὴν συναναστροφὴν δὲν προσφέρῃ ζαχαρωμένον ὕδωρ, θὰ δακτυλοδεικτῇ· καὶ ἐὰν ᾖ πνευματώδης, θὰ ὑποβλέπηται. Ἰδοὺ προκατελήφθης.

Νῦν δὲ ἄς διηγηθῶμεν τὴν ἀπλὴν καὶ ἀληθῆ ἱστορίαν, ἧς θέατρον εἶναι ἡ Σενλίς. Εἰ καὶ τοιοῦτοι, οἷους ἀνωτέρω περιεγράψαμεν, εἰσὶν οἱ πλείοντες τῶν κατοίκων, οὐχ ἥτιον ὅμως ὑπῆρξαν, καὶ κατὰ καιροὺς ὑπάρχουσιν ἐν Σενλίδι γυναῖκες ὡραῖαι καὶ ἄνδρες ἀγαθοί, ὀλίγον προσέχοντες εἰς τὰς γελοίας προλήψεις τῶν συμπολιτῶν αὐτῶν, καὶ σχεδὸν ὡς ἐν ἄλλαις πόλεσι διάγοντες· τοῦτο μόνον ὅτι ἐνίοτε ἐνοχλοῦνται. Προκειμένων δὲ διασκεδάσεων, οὗτοι στερούμενοι ἡδονῶν, δίδονται ὅλως εἰς αὐτάς, καὶ κατὰ κόρον ἀπελαίουσιν.

Οἱ δρόμοι τοῦ Σεντιλλίου, δύο λεύγας ἀπέχοντες τῆς Σενλίδος, εἰσὶν αἱ κυριώτεραι διασκεδάσεις, ἄς

τὸ ἔαρ καὶ τὸ φθινόπωρον παρέχουσι τῇ πρωτεύουσῃ ταύτῃ. Ἀπὸ δὲ τῆς πρωΐας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κροίλλου συναπαντᾷ τις ἀμάξας, ἐχούσας καθίσματα καὶ παρκατετάγματα, δίφρους, καὶ ἐν γένει παντὸς εἶδους ὀχήματα, προσέτι διαφόρους ὁδοιπόρους, τοὺς μὲν πεζοὺς, τοὺς δὲ ἐρίππους. Κατὰ καιροὺς δὲ διέρχεται ἄρμα, ὑπὸ δύο ὁραίων ἵππων συρόμενον, ὅπερ ἐπιρθόνως βλέπεται ὑπὸ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ὀπισθεν ἐγκαταλειπόμενων· ἔτι δὲ μᾶλλον ταπεινοῦσι τὴν ἀθλίαν ταύτην πρωτεύουσιν τὰ θελκτικὰ περίχωρα· διότι ἐκτὸς τοῦ Σεντιλλίου περικείται ἡ Ἑρμενοεῖλλη, ἡ Μορτερονταίνη, ἡ Πανταρμή, λειμῶνες, λίμναι, δάση μεγαλοπρεπῆ περιζωννύοντα τὴν Σενλίδαν δι' ἀρωμάτων σκιῶν, καὶ ἀσμάτων, μὴ καθιχνουμένων δυστυχῶς μέχρι αὐτῆς.

Θέλομεν δὲ εἶπει περὶ τῶν κατοικιῶν, ὅτι περὶ τῶν κατοικίων.

Οὕτως ἐξερχόμενος τῆς Σενλίδος διὰ τῆς θύρας Σοανσῶνος, καὶ τὴν πρὸς ἀριστερὰν μικρὰν ὁδὸν ἀκολουθῶν, τὴν ὑπὸ δύο δένδρστοιχιῶν κικασμμένην, καὶ ἐντεῦθεν μὲν ὑπὸ σιτών καὶ ἡστοριαμένων γαιῶν ὀριζομένην, ἐντεῦθεν δὲ ὑπὸ ἀπείρων κιναρῶν, ἀγερόχως τὰς ἐκυτῶν πυργοειδεῖς κορυφὰς ὕψους, εἴτα δὲ προσβάλλων εἰς μικρὸν ποταμὸν, ἢ μᾶλλον ῥύακα, Νουνέττην καλούμενον. ἐν ᾧ μόνον οἱ κύνες λούονται, φθάνεις εἰς θαυμασίαν ἐπαυλιν, Βαλγενκούσαν καλούμενην, ἀπεικόνισμα τοῦ ἐπιγείου παραδείσου, καὶ τῆς γῆς τῆς ἐπαγγαλίας. Αἷτη δὲ ἔχει περιστύλια, δάση, λίμνας, κλίμακας, ἰτέας, πτηνὰ, καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἔχει βασιλικὴ ἐπαυλις· προσέτι κατὰ τὸν Σεπτέμβριον ἀγέλας περδίκων, λαγιθέων (κουελίων) ὀρτύκων, καὶ ὅμως δὲν ἔχει εἰκοσιπλέθρων περιφέρειαν· ἔχει ἐρείπια οὐχ ἥττον, ἢ αἱ τοῦ μεσαιῶνος ἐπαυλεῖς, καὶ ἐν ταῦτοις εἶναι πεντήκοντα ἐτῶν.

Τίς δὲ ὁ ἐρημίτης, ὁ καλλιτέχνης, ὁ φιλόκαλλος, ὁ τῇ ἐπαυλιν ταύτην οἰκοδομήσας; Ἀγνοοῦμεν μόνον δὲ γινώσκουμεν, ὅτι νῦν ἀνήκει εἰς τὴν Μαρκεσίαν Δε Γ . . . τὴν τοσοῦτον τιμῶσιν αὐτήν, ὥστε ἐλησμονήθη ὅπως ὁ κτήτωρ, ὃν ἐκληρονόμησεν· οὐδεὶς δ' ἄλλος παρ' ἡμᾶς μέμνηται τούτου· ὠφελούμενοι λοιπὸν ἐκ τῆς τοιαύτης ἐπὶ τῶν ἄλλων ὑπεροχῆς, θὰ διηγνηθῶμεν, ὅτι ἀκριβῶς πρὸ δέκα ἐτῶν κατὰ μῆνα Μάιον ἐν Βαλγενκούσῃ συνέβη.

Κατὰ τὴν ὁγδόην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν ἐν κατωγείῳ ἐστιατορίῳ οἱ ὑπηρεταὶ ἐν μεγάλῃ στολῇ ἀπεσκευάζοντο (desserir) τράπεζαν κομψῶς παρσκευασθεῖσαν, ἐρ' ἧς οἱ ὁραιότεροι καρποὶ τῆς ὥρας τοῦ ἔτους ἐτέθησαν, καὶ ἦν δύο λύχνοι, ἕκαστος ὀκτὼ ἢ δέκα βραχίονες ἔχων, ἐφώτιζον.

Οἱ συνδικτυμῶνες εἶχον ἐξέλθει εἰς τὸν κήπον, ἵνα ἀπολαύσωσι τῶν τελευταίων ἀκτίνων τῆς ἡμέρας, καὶ περιεπάτουσιν ὑπὸ μεγαλοπρεπῆ δένδρστοιχίαν, καὶ ἐπὶ ἐδάφους κεκαλυμμένου ὑπὸ χλόης, ὁμοίως λεπτοῦ λίνου· εἰς δὲ τὸ ἄκρον τῆς δένδρστοιχίας ἐξετείνετο καθ' ὅλον τὸ μήκος τοῦ κήπου κλίμαξ χρησιμεύουσα καὶ ὡς ὄριον λίμνης, περὶ ἧς θὰ διαλάβωμεν, παρακατιόντες.

Δὲν ἤθελε δὲ ἐκπλαγῇ τις, βλέπων αἴφνης ἐκ τῆς κλίμακος ταύτης καταβαίνουσας ἢ διαφαινομένας ὑπὸ τὰ δένδρα τινὰς Μαρκεσίας, καὶ ποιμένας μετὰ ξίνα ἐνδεδυμένους καὶ ψιθυρίζοντας ἀκαταλήπτους λέξεις εἰς τὰ ὅτα τῶν περιπατουσῶν ὁραίων;

Ὑπὸ τὰς ὁραιότερας δένδρστοιχίας ἀπετελοῦντο πολλαὶ συναθροίσεις ἀνθρώπων, φαίδρως συνδιαλεγόμενων· ἀπετελοῦντο δὲ ὑπὸ τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ τῶν προσκεκλημένων γειτόνων τῆς ἐξοχῆς· μετὰ δὲ τούτων ἦσαν ὁ Βαρόνος Δε Π . . . καὶ ἡ σύζυγός του Βαρονίς, ἐν τῶν θελκτικωτέρων ἀνθέων, ἅπερ ὁ πολιτισμὸς μετέφικσεν εἰς τὴν Ἀρκτον, προσέτι ἡ γηραιὰ Κόμησσα Δε Κ . . . καὶ ὁ σύζυγος αὐτῆς, ὅλος διδομένος εἰς τὰς ἀρχαίας παραδόσεις, ἔξεις καὶ εὐσημολοσίαν, ταμβακίζων, διαμοιράζων ἀδελφικῶς τὴν ἑαυτοῦ περιουσίαν εἰς τὴν ξίνα καὶ τὸν στόμαχον, καὶ ἀπεικονίζων τὴν διάλεκτον, τοὺς τρόπους καὶ τὰ ἥθη τῶν μικροπρεπῶν γερόντων, τῶν κατὰ τὴν βασιλείαν τοῦ XV Λουδοβίκου ζώντων· διὰ δὲ τοῦ μέλανος ἐριουργοῦ ἐνδύματός του παριστῶν ἀναχρονισμόν, καὶ οὐδέποτε φαινόμενος ἀνευ πεποικιλμένου ἐπενδύτου, βραχέων ἀναξιμίδων καὶ ξίφους. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ζεῦγος ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τοῦ συνοικεσίου εἶχε γεννήσει θυγατέρα, δεκαοκταετῇ ἤδη οὔσαν, μεθ' ἧς πάραυτα θέλομεν γνωρισθῇ.

Μετὰ δὲ τῶν τεσσάρων, περὶ ὧν ὠμιλήσαμεν, συμπεριεπάτει χαρίεις νεανίας, εἰκοσιπενταετής, ἔχων τὴν μὲν κόμην καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέλανας, τοὺς δὲ ὀδόντας λευκοὺς· ἦτο ὠχρὸς, συνδιαλέγετο χαριέντως, ἵππευε θαυμασίως, καὶ ἀπὸ δέκα ἐτῶν ὁρρανός. Ἐκ τῆς συνεχείας θὰ μάθωμεν τί ἐπραττεν ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ.

Τελευταῖον δὲ ἐν τῇ συναθροίσει ἦτο καὶ ἡ Κυρία Δε Βωζῆ, ἡ ἰδιοκτῆτρια τῆς ἐπαύλεως, τεσσαρακοντοῦτις, χήρα, ἔχουσα εἰσόδημα τριάκοντα χιλιάδων λιρῶν, καὶ θυγατέρα δεκαοκταετῇ σχεδόν, ἧτις ὑπὸ ἄλλην τινὰ δένδρστοιχίαν συνδιαλέγετο μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Κόμητος Δε Γ . . .

Εἰν λοιπὸν εὐαρεστήσθε, θέλομεν ἀκολουθῶσι τὰς δύο νεάνιδας, αἵτινες ἦσαν εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς λίμνης, καὶ περιεπάτουσιν συνδιαλεγόμεναι, καὶ δρέπουσαι κυανὰ μικρὰ ἀνθή ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Νοννέτου. Ὁ ῥύαξ οὗτος περιρρέει τὸ κτῆμα μετὰ ἀπείρων λευκῶν, ἀρμονικῶς ψιθυρίζουσῶν, ὅταν, αἱ αὐραὶ τῆς νυκτὸς πνέουσιν, ὑποσεύσιν τὰ φυλλώματα αὐτῶν.

Ἴνα δὲ μὴ λυπῆσθε, ἐγκαταλείποντες πόσον ταχέως τοὺς μεγαλοπρεπεῖς γονεῖς, σὰς λέγομεν, ὅτι ὠμίλουσιν περὶ πολιτικῶν, καὶ ὅτι ἡ συνδιάλεξις τῶν δὲν ἤθελε σὰς εὐαρεστήσει. Συνέβαινε δὲ τοῦτο, διότι ὁ μετ' αὐτῶν νεανίας μόνον διὰ τῆς παρουσίας του, καὶ οὐχὶ διὰ λόγου ἀπατέλει μέρος, καὶ ἡ διάνοιά του ἐφαίνεται ἀπεσπασμένη ἐντεῦθεν, ὅσον ἡδύνατό τις νὰ κρίνῃ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἀτενιζόμενων ἐκάστοτε πρὸς τὴν πυκνότητά τοῦ κήπου, ἐνθα διέτριβον οἱ δύο νεάνιδες. Ἡ μὲν μεγαλειτέρα τούτων ἐκαλεῖτο Κεκίλη, θυγάτηρ τῆς Κομήσσης Δε

Κ... ἡ δὲ ἑτέρα Ἰουλίᾳ, θυγάτηρ τῆς Κυρίας Δε-
 βωζῆ. Καὶ ἡ μὲν πρώτη ἦτο μελαγχροινὴ, χαρίεσσα,
 ἄφροντις καὶ παιδρά· ἡ δὲ δευτέρα ξανθὴ, ἀγγλιστὶ
 ἔχρυσά τὴν κόμην, ὅπερ ἐπὶ ἠύξανε τὸ λεπτόν καὶ
 θελκτικόν τῆς φναιογνωμίας της, καὶ ἐφαίνετο μάλ-
 λον τῆς φίλης της βεμβάζουσα. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦ-
 σαν ἐξαισίως μεγάλοι, τὸ δῆμα ῥόδινον, διαφανές,
 καὶ τὰ μόλις κεχρωματισμένα χεῖλη ἐδείκνυν, ὅτι
 τὸ αἷμα ἔρρεεν ἀρκούντως ἐν τῷ ὀραίῳ σώματι αὐ-
 τῆς, ὅπερ καλῶς ἐκαλύπτετο ὑπὸ βαμβακίνης ἐσθῆ-
 τος, περιβαλλούσης ἀτημελῶς δι' ἀπείρων πτυχῶν
 στηθὸς στερρόν ὡς τὸ μάρμαρον, λευκὸν ὡς τὸ γάλα,
 καὶ οὐ τινοὶ οἱ δύο κόλποι, ὅτε μάλιστα ἡ νεάνις
 ἐξεδύετο τὴν ἐσπέραν, ὁμοιάζον τοὺς ὀραίους ἐκεί-
 νους ἐπιχρύσους καὶ στρογγύλους καρπούς τοῦ φθι-
 νοπώρου, δι' ἐνὸς τῶν ὁποίων, ἡ Εὐὰ εἴλκυσε τὸν
 Ἀδάμ.

Ὅποιον θαῦμα, νὰ βλέπῃ τις νεάνιδα, ὅτε μάλι-
 στα οὐδὲν νέρος εἰσέτι ἐπισκίασε τὸ ἔαρ τοῦτο, οὐ
 δερμία λύπη ἦρθη τοῦ μετώπου τοῦτου, οὐδεμία χεὶρ
 ἀπεπειράθη τοῦ ὀραίου τοῦτου καρπού! Ἐθέλχθητέ
 ποτε, παρατηροῦντες εἰκόνα ταιαύτην;

Μόνον ἡ εἰκὼν, ὅσον ὀραία, ζωηρά, ἀληθὴς καὶ ἄν-
 ῆναι, δὲν ἀρκεῖ ν' ἀνεγείρῃ ἐν τῇ ψυχῇ τὰ αἰσθήμα-
 τα, ἅπερ ἀνεγείρει ἡ θεὰ ἐκκεδεκατοὺς νεάνιδος, εἰς
 τὴν ὁποίαν ἡ φύσις ἀποκαλύπτει, ὅτι ὑπάρχει τι ἀξί-
 ραστότερον τοῦ πατρὸς, τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελ-
 φῶν, καὶ ἥτις αἰσθάνεται ἐαυτὴν κατεῖλημμένην ὑπὸ
 νέων σκιρτήσεων, τεταραγμένην ὑπὸ ἀγνώστων τέως
 αἰσθημάτων, κατατροχασμένην ὑπὸ ἀλλοκότων αὐ-
 πνιῶν, ἅτινα πάντα ἀδυνατεῖ διὰ μόνης τῆς φαντα-
 σίας νὰ κατανοήσῃ. Τότε δὲ ἀνερευνᾷ τὰ πάντα, καὶ
 ζητεῖ τὸ αἷτιον αὐτῶν. Τότε μὴ γινώσκουσα ἐν ποίᾳ
 πηγῇ νὰ σβέσῃ τὴν φλογερὰν ταύτην δίψαν ἀγνώ-
 στων πραγμάτων, ἀνατρέχει πρὸς τὸν θεόν, καὶ τῇ
 φαίνεται, ὅτι μόνον διὰ τοῦ ἀτελευτήτου ἔρωτος, ὃν
 ὁ Πλάστης ἐμπνέει, θὰ δυνήθῃ ν' ἀνακουρισθῇ, καὶ
 ὑπεκούσῃ εἰς τὰ μυστηριώδη αἰσθήματα τῆς ψυχῆς.
 Σπανίως δεκαπενταετῆς, ἡ δεκαεπτεταετῆς νεάνις δὲν
 ἐπιθυμεῖ νὰ μὴ ᾖναι εὐσεβής.

Εἶπετε, θεωροῦντες νεάνιδα ὀραίαν τὴν μορφήν,
 παρθένον, καὶ ἀγνήν τὴν καρδίαν. αὐτὴ ὑπάρχει ἄν-
 θρωπος, ὅστις θὰ πλῆξῃ τὴν καρδίαν ταύτην, εἰς ὃν
 τὸ ὀραῖον τοῦτο σῶμα θὰ ἀνήκῃ, καὶ ὅστις θὰ ἔχῃ
 τὴν ἄρατον εὐτυχίαν νὰ τῇ ἀποκαλύψῃ τὸ πρῶτον
 μυστήριον τοῦ ἐπιγείου τούτου, καὶ τόσον ἰσχυροῦ
 ἔρωτος, ὃν περ αὐτῇ, μὴ γινώσκουσα νὰ καταπύσῃ,
 ἐπίστευεν, ὅτι μόνος ὁ θεὸς ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ. Εὐ-
 τυχὴς οὗτος! Οἰκδότης ἦναι ἡ λύπη, ἡ εἰς τὸ μέλ-
 λον ἐπιφυλακτομένη, ἐλευσεται ὁμως ἡμέρα, ἀντι-
 στάθμισις αἰωνία πρὸς ταύτην ἐσομένη. α

Θὰ ἐλέγετε δὲ, ἐάν μετὰ ἐν ἡ δύο ἔτη ἐβλέπετε
 αὐτὴν ὑπανδρευμένην. αὐτὴν ὄντι, τὸ μυστήριον τοῦτο
 ὑπὸ ἀγνῆς κρυπτόμενον ἀγνοίας, καὶ ἐπαχθὲς ὄν, ἀ-
 πεκαλύφθη αὐτῇ, ἡ προσδοκία της ἐπληρώθη, ὁ ἔρως
 ἐκορέσθη, καὶ ἤδη ἔρχισεν παριστῶσα ὄντως καὶ ἡ-
 συχως τὸ γυναικεῖον καὶ μητρικὸν πρόσωπον. Ἡ
 πρώτη λέξις τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης τῇ ἐπέφερε

λύπην, καὶ κατενόησεν ἐαυτὴν ὄργανον γενομένην τῆς
 ἀσυμπαθοῦς φύσεως!

Ὀνειροπολεῖτε, νεάνιδες! Ὅσον καλὴ καὶ ἄν ᾖναι
 ἡ ἀλήθεια, οὐδέποτε ὁμως ἐπιθυμεῖ τὴν ὀνειροπόλη-
 σίν σας!

Ἡ Κικίλῃ λοιπὸν καὶ ἡ Ἰουλίᾳ περιεπάτου.

— Ἡξεύρετε, ἔλεγεν ἡ δευτέρα, πόσον εἶμαι δει-
 σιδαίμων; Μάλιστα! Ἐνθυμούμαι πάντοτε ὅτι πα-
 ρασκευὴν τὸν εἶδον κατὰ πρῶτον, καὶ ἀκουσίως πι-
 σταύω, ὅτι τοῦτο θὰ μοὶ ἐπιφέρῃ δυστυχίαν!

— Εἶσαι τρελλή. Τί σε εἶπε σήμερον;

— Οὐδέν· μὲ ἐβλέπεν ἐπὶ πολὺ, τοῦτο μόνον.

Καὶ ἐνταυτῷ ἡ Ἰουλίᾳ ἐστράφη, ἵνα βεβαιωθῇ, ὅτι
 οὐδεὶς ἄλλος ἐκτὸς τῆς Κικίλης τὴν ἀκούει.

— Λοιπὸν δὲν σε εἶπε οὔτε λέξιν;

— Μοὶ ὠμίλησεν, ἀλλὰ περὶ πραγμάτων ἀση-
 μάντων.

— Ὁ δυστυχὴς!

— Τὸν λυπεῖσαι;

— Μάλιστα. Ἰδὲ πόσον ὁ κόσμος εἶναι ἀστεῖος,
 ὁ νέος οὗτος σε ἀγαπᾷ, τὸν ἀγαπᾷ, ἀλλ' ἴσως θὰ ὑ-
 πανδρευθῇ ἄλλον, καὶ αὐτὸς θὰ νυμφευθῇ ἄλλην.

— Τίς σε εἶπε τοῦτο;

— Ἀγαπᾷσθε χωρὶς νὰ τὸ λέγητε.

— Πρῶτον δὲν εἶμαι βεβαία, ὅτι τὸν ἀγαπᾷ
 ἐγώ· διότι πρὸ ἡμερῶν δὲν σκέπτομαι ποσὺς περὶ
 αὐτοῦ.

— Ἀ! Τίνες εἶναι αὗται αἱ ἡμέραι;

— Ἀρ' ὅτου διατρίβει ἐνταῦθα. Εἴν' ἀληθές, ὅτε
 ἐνίοτε διαλογίζομαι, ποῦ ἄρ' ἔτι εἶναι, τί πράττει,
 ἐν ἐνὶ λόγῳ εἶμαι ζηλότυπος αὐτοῦ.

— Λοιπὸν τὸν ἀγαπᾷ καὶ αὐτός;

— Αὐτὸς ἔρχεται ἐνίοτε ὑπὸ τὰ παράθυρά μου ὀ-
 νειροπολῶν μέχρι τῆς δευτέρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

— Καὶ σὺ τότε τί κάμνεις.

— Τὸν παρατηρῶ διὰ τοῦ δικτυωτοῦ (καφάσι).

— Πιστεύω, ὅτι δὲν ἐμαθέ ποτε, ὅτι τὸν βλέπεις;

— Ποτέ.

— Καλὰ καὶ ἡ μήτηρ σου;

— Ἡ μήτηρ μου νομίζω, ὅτι ἀμφισβᾷ περὶ
 τούτου· μὲ ἐπιτρεῖ, μὲ ἀνερωτᾷ διὰ βλέμματος μάλ-
 λον, ἢ διὰ λόγου.

— Ἐάν σε ἡρώτα τοὺς σκοποὺς σου, τί θὰ
 τῇ ἀπεκρίνεσο;

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἀγνοῶ, ἐπιθύμουν ὁμως πολὺ νὰ
 μάθω, τί σκέπτεται περὶ ἐμοῦ.

— Ἀκουσαι, εἶπεν ἡ Κικίλῃ σιγαλῶς, εὖρον
 μέσον.

— Ποῖον.

— Ἡξεύρετε, ὅτι ἐπὶ δύο ἡμέρας τελεῖται ἑορτὴ
 ἐν Σενλίδι.

— Ναί, περὶ τὰς ὁδοὺς τῆς Σαντίλλης.

— Ἐκεῖ ὑπάρχει γυνὴ χρησμοδόγος.

Ἡ Ἰουλίᾳ παρατηρήσασα τὴν φίλην της, ἐκάγχασε.

— Καὶ πιστεύεις ταύτην; εἶπεν.

— Ἐντελῶς.

— Καὶ θέλεις νὰ συμβουλευθῇ ταύτην τὴν γυ-
 ναῖκα;

— Ναι! θά σέ εἰπω, ὅ,τι μοι ἔλεγε πρὸ ὀλίγου.
 — Εἶσαι τρελλή!
 — Οὐδόλως.
 — Τὴν ἐσυμβουλευθῆς ἴσως;
 — Μάλιστα.
 — Καὶ σὲ εἶπε τὴν ἀλήθειαν;
 — Μᾶλλον ταύτης· μεῖνε νὰ τὴν ἴδω,
 — Τὴν ἐσυμβουλευθῆς περὶ σοῦ αὐτῆς;
 — Μάλιστα.
 — Ἄ! Ἰδοὺ τί δὲν πιστεύω.
 — Πίστευσαι.
 — Θά μοι εἴπῃ τίς εἶμαι;
 — Ναι.
 — Τί μέλλω νὰ πράξω;
 — Μάλιστα.
 — Διὰ τῶν χαρτίων χρησιμολογεῖ;
 — Ὁχι.
 — Διὰ τίνος λοιπόν;
 — Ἐλθε, καὶ θά ἴδῃς.
 — Πῶς νὰ ὑπάγω;
 — Μετ' ἐμοῦ καὶ τῆς παιδαγωγοῦ μου.
 — Ἀλλὰ, φίλη μου, δὲν δυνάμεθα νὰ ὑπάγω-
 μεν ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ μεταξύ τόσων ἀνθρώπων.
 — Ὑπάγομεν λίαν πρῶτ', ὅτε δὲν ὑπάρχει τις.
 — Καὶ θά ἀποκριθῇ εἰς ὅ,τι τὴν ἐρωτήσω;
 — Ναι, ναι, καὶ τρεῖς ναι.
 — Λοιπὸν εἶναι μάντις;
 — Πιθανώτατα.
 — Γραῖα;
 — Ναι.
 — Ἀσχημος;
 — Εὐμορφος.
 — Καὶ τί ἄλλο πράττει;
 — Τιθασσύνει ἄγρια θηρία.
 — Ἀληθῆ ἄγρια θηρία;
 — Τίγριδας, λεοπαρδάλεις κτλ.
 — Μένει καθ' ὁδόν;
 — Μάλιστα, ὑπὸ σκηνὴν ἐξωγραφισμένην, μετὰ
 μουσικῶν καὶ ἐνὸς ὑπρέτου.
 — Εἰσῆλθε, οὐ εἰς αὐτήν;
 — Ναι.
 — Λοιπὸν θὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ τότε, θὰ ἐρωτήσω
 ἑμῶς τὴν μητέρα μου, εἴαν μοι τὸ συγχωρῇ.
 Καὶ πάραυτα αἱ δύο νεάνιδες ἐπορεύθησαν πρὸς
 συνάντησιν τῶν ἄλλων διατριβόντων ἐν τῷ κήπῳ·
 ἡ δὲ Ἰουλίς ἀπειθυνομένη πρὸς τὴν μητέρα τῆς,
 εἶπεν:
 — Ἡξούρεις τί ἔρχομαι νὰ σοῦ αἰτήσω;
 — Ὁχι.
 — Ἡ Κικίλη με εἶπεν, ὅτι ὑπάρχει ἐν τῇ ἐορτῇ
 τῆς Σενλίδος ἀληθὴς μάντις, τὴν ὁποίαν ἐπεθύμουν
 νὰ συμβουλευθῶ.
 — Παιδίον!
 — Μοὶ τὸ ἐπιτρέπεις;
 — Μετὰ τίνος θὰ ὑπάγῃς;
 — Μετὰ τῆς Κικίλης καὶ τῆς παιδαγωγοῦ αὐτῆς.
 — Ἐπιτρέπεις τοῦτο, ἀγαπητή; εἶπεν ἡ κυρία
 Δε Βωζῆ πρὸς τὴν Κόμησσαν.

— Μάλιστα, ἀλλὰ κατὰ ποίαν ὥραν θὰ ὑπάγῃτε
 τέκνα μου;
 — Τὴν πρωΐαν, διὰ νὰ ἤμεθα μόναι.
 — Λοιπὸν, εἶπεν ἡ Κόμησσαν πρὸς τὴν Ἰουλίαν
 αὐρίον τὴν ὁγδόην ὥραν ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Κικίλη ἔρ-
 χονται.
 — Δύναμαι νὰ σὰς ἐρωτήσω, Κυρία, τὸ ὄνομα
 τῆς μάντιδος ταύτης, εἶπεν ὁ νέος πρὸς τὴν Κικίλην.
 διότι ἐπεθύμουν νὰ μάθω καὶ ἐγὼ κάτι, καὶ ταῦτο-
 χρόνως ἐβλεπε τὴν Ἰουλίαν, ἥτις ἵνα διαφύγῃ τὸ
 βλέμμα του, ἐόρειπε τὸ χειρόμακτρον αὐτῆς, καὶ τὸ
 ἀνελάμβανε.
 — Δὲν ἠξούρω τὸ ὄνομά της, ἀπήντησε, γελῶσα,
 ἀλλ' εὐκαλὸν νὰ τὸ μάθωμεν. Τὸ παράπηγμα, ἐν ᾧ
 κατοικαὶ ἔχει τεχνόσημον, ἐφ' οὗ φαίνεται λεοπαρδά-
 λης, ἐπὶ κεφαλῇ τῆς ὁποίας γυνή τις θέτει τὸν πόδα.
 Μετὰ δὲ ἡμίσειαν ὥραν ἐγκατέλιπε τὴν Βαλγεν-
 κοῦσαν.
 — Ποῦ εἶναι ὁ Κύριος Δ' Ἑρμενῶν; εἶπεν ἡ Κυ-
 ρία Δε Βωζῆ.
 — Τὸν εἶδον πρὸ ὀλίγου ἐξερχόμενον, εἶπεν ὁ
 Κόμης.
 — Θὰ ἐπανεέλθῃ βεβαίως, εἶπεν ἡ μήτηρ τῆς Ἰου-
 λίας· διότι μοὶ ὑπεσχέθη, ὅτι θὰ διαγάγῃ ὅλην τὴν
 ἐσπέραν μεθ' ἡμῶν, καὶ ἤδη εἶναι ἐννάτη ὥρα.

2.

Ὁ Ἑρρίκος Δ' Ἑρμινῶν ἐπορεύθη τὴν εἰς Σενλίδαν
 ἄγουσαν ὁδόν, καὶ μετὰ εἴκοσι περίπου λεπτῶν ὁδοῦ
 πορίαν ἐφθάσεν εἰς τὴν ὁδὸν ἐν ᾗ ἐτελεῖτο ἡ ἐορτή.
 Ἐνταῦθα δὲ ἀπετελεῖτο θόρυβος καταταράττων
 τὴν ἀκοήν του· διότι, τὴν ἐσπέραν πρὸ πάντων οἱ
 θιασῶται τῶν τοιούτων θεαμάτων συρρέουσι, προσ-
 ελκυόμενοι ὑπὸ τῶν θαυματοποιῶν διὰ τρόπων, οὓς
 μᾶλλον ἔπρεπε ν' ἀποστρέφονται.
 Ὁ ἀὴρ ἦτο μεμολυσμένος ἐκ τῆς ὁσμῆς τῶν λυ-
 χνιδῶν, τῶν ἀλλάντων (σαλτισισότων), καὶ τῶν δια-
 φόρων ἀναθυμιάσεων, τῶν ἀπορρέουσων ἐκ τῶν νοση-
 ρῶν ἐργαστηρίων, καὶ ναυτιωδῶν παραπηγμάτων.
 Οἱ δὲ πολῖται τῆς Σενλίδος περιεπάτουν ἀγερῶ-
 χως ἐν μέσῳ κραυγῶν, φωνῶν, μηχανῶν, ἐκπυρο-
 κροτήσεων· διότι, ὡς γνωστὸν, ἐν τοιαύταις ἀπαι-
 σίαις πανηγύρεσι τοιαῦτα τελοῦνται.
 Ὁ Ἑρρίκος ζητήσας τὸ τεχνόσημον τῆς Λεοπαρ-
 δάλειος, εἶρεν αὐτὸ μετ' ὀλίγον. Ἐνταῦθα δὲ μουσι-
 κῇ καὶ ὀκρίδαντες ἐδείκνυσαν, ὅτι ἐτελεῖτο παράστεις.
 Ἀναβὰς λοιπὸν τὰς βαθμίδας, ἔδωκεν εἰς τὸν
 εἰσπράκτορα τὴν τιμὴν τῆς εἰσόδου, τρία σολδία, καὶ
 ἀνυψώσας εἶτα μάλινον παραπέτασμα, θυρίδιον ἀ-
 ποτελοῦν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἶθουσαν, ἐνθα ἴσταντο οἱ
 θεαταί.
 Νεῶνις δὲ, μέλαιναν ἐπίκροκον (βελοῦδαν) ἐσθῆτα
 ἐνδεδυμένη, καὶ ἐπεσθῆτα κιτρίνην μετὰ παρυφῆς ἐ-
 ρυθρᾶς, μέχρι γονάτων κατερχομένην, καὶ ἀπολεί-
 πουσιν φαινομένας ὠραίως κνήμεις, δι' ὑπολευκῶν
 περικνημίδων κεκαλυμμένας, ἡτοιμάζετο ν' ἀποσπά-
 σῃ ἐκ τοῦ στόματος λεοπαρδάλειος, τοὺς ὀπισθίους
 πόδας ἐχούσης ὀρθοῦς, τοὺς δὲ προσθίους κεκλιμέ-

μένοντες, και ἐπ' αὐτῶν στηριζομένης, τεμάχιον κρέ-
τος ὤμοῦ, ὅπιν ἀρτίως τῇ ἔδωκε. Τὸ θηρίον δὲ τοῦτο
πρὸς αἰσχος μὲν τοῦ εἶδους του, ἀλλὰ πρὸς θρίαμ-
βον τῆς γυναικὸς, ἄφινεν αὐτὸ μετὰ θαυμασίας ἀ-
διαφορίας.

Τοῦτο ἦτο τὸ τελευταῖον τῆς παρρησίας τῆς
θαυμαστοποιῶ, ἣτις ἐχρηστέθη δι' ἐνθουσιαστικῶν
ἐπευφημήσεων ὑπὸ τῶν κεχρησμένων θεατῶν, ἀπερ-
χομένων.

Ὁ δὲ Ἑρρίκος, διευθυνόμενος πρὸς τὴν νεάνιδα,
ἐπλησίασεν αὐτήν, ὅτε ὁ τελευταῖος τῶν θεατῶν ἀ-
νύψου τὸ παραπέτασμα.

— Κυρία μου, ἐπεθύμουν νὰ σὰς ὁμιλήσω.

— Σὰς ἀκροάζομαι Κύριε.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν ἀλλαχοῦ ;

— Μέλlete, ὡς φαίνεται, νὰ μὲ ἐρωτήσητε σπου-
δαίᾳ ;

— Μάλιστα.

— Λοιπὸν ἀκολουθήσατέ μοι.

Ἡ θαυμαστοποιὸς διασκελίτασα τὰ κενὰ ἤδη θρα-
νία, ὑπὸ τοῦ Ἑρρίκου παρακολουθημένη, ἐπαρεύθη
πρὸς θυρίδιον κεκλεισμένον μόνον διὰ μανδάλου. Ἡ
νέμεζε τὸ θυρίδιον τοῦτο, φέρον πρὸς ῥυπαρὸν τι δω-
μάτιον, ἐνθα ὑπῆρχον κιβώτια, στρώματα, καὶ ὁλό-
κληρος ἀποσκευὴ κινητοῦ μαγειρείου· λυχνίσκος δὲ
τις κεκαπνισμένος ἐφώτιζε τὸ δωμάτιον.

Ἡ Καισαρίνα (οὕτως ἐκκληεῖτο) ἔνευσε τῷ Ἑρρίκῳ
νὰ καθῆσθαι αὐτὴν δ' ἐστάθη ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐρειδομένη
ἐπὶ κακῶς ἐχοῦσης τραπέζης, καὶ διὰ τοῦ ἐαυτῆς
μαστιγίου παίζουσα.

— Προλέγετε τὸ μέλλον, Κυρία ; ἠρώτησεν ὁ Δ'
Ἑρμενίων μετὰ σιωπτικῆς φωνῆς.

— Μάλιστα, Κύριε, ἀπεκρίνατο καταπειστικῶς.

— Πολὺ καλὰ ! Αὔριον θὰ ἔλθῃ τις νὰ σὰς συμ-
βουλευθῇ, καὶ, εἰ δυνατόν, προείπατε αὐτῇ ὅ,τι θὰ
σὰς ὑπαγορεύσω.

— Ἀνωφελῶς καπιᾶτε, Κύριε, διότι δὲν θ' ἀκο-
λουθῶ τὴν ἐντολήν σας.

— Οὐδόλως ; εἶπεν ὁ νέος, ἐκβάλλων τοῦ κόλ-
που του νομίσματά τινα χρυσᾶ, λάμπαντα πρὸς τὴν
τοῦ λυχνίσκου φωταύγειαν.

Ἡ Καισαρίνα παρατηρήσασα τὰ λουδοβίκια, εἶπεν·

— Οὐδόλως.

— Δύναμαι νὰ μάθω τὸ αἷτιον τῆς ἀποποιήσεως ;

— Εἶναι ἀπλούστατον. Πέποιθα εἰς τὴν ἐπιστή-
μην μου, καὶ οὐδένα θέλω ν' ἀπατήσω.

— Τοσοῦτον λοιπὸν πεποίθατε, ὅτι αἱ προρρήσεις
ὑμῶν πραγματοποιοῦνται ;

— Βεβαίως.

— Διὰ τί λοιπὸν κεκτημένη τοιαύτην ἀρετὴν, δὲν
τὴν μεταχειρίζεσθε, ἵνα πλουτήσητε, ἀντὶ νὰ παί-
ζετε μετὰ τῶν ἀτιμωμένων θηρίων ;

— Ἐπειδὴ ὁ ὄχλος πιστεύει καὶ πλεονάζει ὅ,τι
βλέπει· καὶ ἀνωφελῶς θὰ μεταχειρίζομαι τὴν θαυμαστικὴν
δύναμιν, ἥς τὰ μυστήρια ἐγὼ μόνη ἴσως εἶμαι με-
μνημένη, καὶ ἐξασκῶ σήμερον.

— Ὅπως δὴ ποτε, εἴτε ἀληθῆς, εἴτε ψευδῆς εἶνε,
ἐπανελάθεν ὁ Ἑρρίκος, δύναται νὰ μοὶ χρησιμεύσῃ,

καὶ ἐπὶ τούτῳ ἦλθον πρὸς ὑμᾶς. Ἦλθε γὰρ νεανίς
τις νὰ συμβουλευθῇ ;

— Μάλιστα.

— Τὴν γνωρίζετε ;

— Ὁχι.

— Τῇ εἶπατε ἐν τούτοις τὸ παρελθόν της ;

— Τὸ παρελθὸν νεανίδος τῆς ἡλικίας καὶ τῆς πε-
ριωπῆς αὐτῆς δὲν εἶναι δύσκολον νὰ μαντευθῇ· ἐάν
ὅμως ἐπρόκειτο περὶ ἐμοῦ, ἐπὶ παραδείγματι, ἦταν
εὐχερὲς θὰ ἦτο.

— Ἐνὶ λόγῳ ἐξῆλθεν ἐκτεθαμβημένη ἐντεῦθεν,
καὶ ὁμίλησε περὶ τῆς χρησιμοδοτήσεως ταύτης εἰς
τινα φίλην της, ἣτις θὰ σὰς ἐπισκεφθῇ καὶ αὐτὴ
αὔριον τὴν πρωΐαν.

— Μόνη ;

— Ὁχι, μετὰ τινος ἄλλης, ἣν γινώσκετε νῦν,
καὶ μετὰ γράϊας παιδαγωγοῦ.

— Λοιπὸν ;

— Λοιπὸν ! δὲν πρέπει περὶ τοῦ παρελθόντος μό-
νον νὰ εἴπητε πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ μέλ-
λοντος.

— Ὅα τῇ εἴπω, ὅ,τι μὲ ἐρωτήσῃ.

— Ὅα σὰς συμβουλευθῇ ἀναμριδῶλως περὶ μυ-
στικωτάτων ἐντυπώσεων, ὡς δεισιδαίμων, καὶ ἐ-
πομένως θ' ἀρσιωθῇ ὅλη πρὸς ὑμᾶς.

— Ὅα τῇ εἴπω πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Ἑρρίκος παρετήρησε τὴν μάντιν, δεικνύουσαν
τὴν αὐτὴν βεβαιότητα περὶ τοῦ ἀσφαλοῦς τῶν προρ-
ρήσεων της, οἷαν καὶ ἡ ἀρχαία Συδίλλη.

— Ἡ νεανίς αὕτη, εἶπεν, ἀγαπᾷ τινα, ὅστις τὴν
ἀνταγαπᾷ· πρέπει λοιπὸν νὰ τῇ εἴπατε, ὅτι καλῶς
πράττει,

— Οὗτος εἶσθε ὑμεῖς ;

— Ἰσως.

— Ἀκούσατε, Κύριε. Ὅα ἀποκριθῶ κατὰ τὰς ἐ-
ρωτήσεις· τοῦτο δύναμαι νὰ σὰς τὸ εἴπω.

— Ἀλλὰ πῶς νὰ μάθω τὰς ἀποκρίσεις ;

— Τὴν ἐρωτᾶτε.

— Δὲν θὰ μοὶ τὰς εἴπῃ· διὰ τοῦτο ἐπιθύμουν νὰ
ἦμαι μάρτυς τῶν ἐντυπώσεων αὐτῆς, ἐρωτῶντες περὶ
τοῦ ἐρωτος, καὶ τί περὶ αὐτοῦ νὰ πράξῃ.

— Ὑπάρχει μέσον.

— Ποῖον ;

Ἐν τούτῳ ἡ θύρα ἠνεώχθη, καὶ πελώριός τις εὐ-
θυμὸς μὲ ἱματισμὸν ἀθλητοῦ, τούτέστι μετὰ ζωστή-
ρος σαρκύχου, περισσελίδος ἐκ μέλανος ἐπικρόκου,
καὶ θυσάνων ἀργυρῶν, εἶπεν ἀσυναρτήτως, παρατη-
ρῶν τὴν συνεταῖρόν του.

— Τί διάβολο κάμνεις ἐδῶ ;

— Ἐχω ὑπόθεσιν· πήγαίνα.

— Καὶ ἡ παράστασις ;

— Ἀνάγγειλον, ὅτι θὰ γείνη. Δὲν βλέπεις ἀνόντε,
ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι ;

— Ὁ Κολασσὸς κλείσας τὴν θύραν, ἐγένετο ἄ-
φαντος.

— Ποῖον τὸ μέσον ; Εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ἀπλούστατον. Ἐλθέ αὔριον ἐνταῦθα πρὸς αὐ-
τῆς, καὶ θὰ σε κρύψω ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ, ὅθεν

δύνασαι ν' ἀκούσης τὰ πάντα· εἴτα δὲ δύνασαι ἐκ τῶν ἀκροαθησομένων νὰ πράξης ὅ,τι θέλεις.

— Ὁ ἄ εἴλω αὐρίον.

— Αὐρίον, Κύριε.

Ὅτε δὲ ἡ Καισαρίνα ἤνοιγε τὴν θύραν, ἵνα ἐξέλθῃ, ὁ Ἑρρίκος τῇ ἐνεχείρισε δύο χρυσὰ λουδοβίκια.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε μειδιώσα.

Καὶ ἔρριψε τὰ λουδοβίκια εἰς μικρὰν θήκην, ἣν ἐκλείδωπεν ἐν τῷ σύρτῃ τῆς τραπέζης.

Ὅτε ἐξήρχετο ὁ Ἑρρίκος, οἱ πολυπράγμονες ἦσαν συνηθροισμένοι ἐνώπιον τοῦ μετὰ θυσιῶν ἀργυρῶν κεκοσμημένου Πρακλέους, μεγαλαυχῶς ὑποσχομένου.

Διελθὼν δὲ τὸ πλῆθος, ἔφθασεν εἰς τὴν Βαλγανκοῦσαν, μετὰ μιᾶς ὥρας ἀπουσίαν.

Ὅτε ἐπανῆλθεν, οἱ συνδαιτυμόνες ἦσαν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἡ δὲ Ἰουλία μετ' ἄλλων ἦδεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Μετὰ δὲ τὴν ἀναρμόνιον ταύτην μουσικὴν ἤκουσε τὴν οὐράνιον τῆς Ἰουλίας μελωδίαν. Ἀληθῶς αὕτη ἦδε θελητικῶς καὶ συμπαθητικῶς, ἀλλ' ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Ἑρρίκος μόλις ἤκούετο· αὐτὸς δὲ ἐπλησίασε τὴν Κ. Δε Βωζῇ καὶ τοὺς τέσσαρας ἄλλους, οὓς ἤδη γινώσκωμεν, συνδιαλεγομένους ἐν ταῖς γωνίαις τῆς αἰθούσης καὶ προσεκτικῶς ἀκροαζομένους τὸ ὑπὸ τῆς Ἰουλίας ἀδόμενον ᾄσμα, καθημένης παρὰ τῇ Κικίλῃ, ἥτις ἀντήλλαξε λαθραῖον βλέμμα μετ' αὐτῆς, ὅτε ἡ θύρα ἠνεώχθη ὑπὸ τοῦ Ἑρρίκου.

Μετὰ δὲ τοῦτο τὸ ᾄσμα δὲν ἐπανελάθεν ἕτερον, ἀρκουμένη νὰ πλήττῃ διὰ τῶν δακτύλων τὸ ὄργανον, καὶ νὰ παράγῃ ἤχους, ἵνα μὴ ἀκούηται, ὅ,τι ἔλεγε πρὸς τὴν Κικίλῃν.

Αἱ δύο νεάνιδες ἠρωτῶτο πόθεν ἄρ' αὖ γε ἦλθεν οὗτος, περὶ οὗ καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν συνδιελέγοντο. Ὁ δὲ Βαρόνος καὶ ἡ σύζυγός του, ὁ Κόμης καὶ ἡ Κόμισσα διετέλουν ὁμιλοῦντες περὶ πολιτικῶν, διαποικίλλοντες τὴν συνδιάλεξιν διὰ σοβαρῶν ἀντικειμένων, δι' ἃ οἱ καλῶς ἀνατεθραμμένοι μειδιώσι.

Προσέτι ὁ Ἑρρίκος καὶ ἡ Κυρία Δε Βωζῇ ὠμίλουν κατὰ μόνας, καὶ ὁ νεανίας ἐφαίνετο ὑπεύκων εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν κατὰ τὴν ἀπουσίαν του γενομένων.

Αἱ δὲ ἐρωτήσεις τῆς Κυρίας Δε Βωζῇ ἦσαν πλάγιαι, προβαίνουσαι εἰς σπουδαῖα.

Τῷ ὄντι αὕτη δὲν ἠγνόει, ὅτι οὐχὶ ἀδιαφόρως ὁ Ἑρρίκος ἐβλεπε τὴν ἑαυτῆς θυγατέρα, καὶ ὅτι τῷ ἤρεσκον ὡς ἀγαθὴ λοιπὸν καὶ προβλεπτικὴ μήτηρ ἤθελε νὰ γινώσκῃ τίνες εἰσὶν ὀριστικῶς οἱ σκοποὶ τοῦ νέου τοῦτου, καὶ διὰ τοῦτο παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ διαμείνῃ καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν παρ' αὐτῇ. ἐλπίζοντα νὰ ἐπινοήσῃ μέσον, ὅπως διαγνώσῃ τὰ κατ' αὐτόν.

Ἐνῷ δὲ ἔμελλε νὰ περάνῃ τοῦτο ὑπέρτης τῇ ἀνήγγειλεν, ὅτι ὁ κύριος Ἐκτωρ Γρανδίνος ἐπεθύμει νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς αὐτήν.

— Ἀς εἰσελθῇ, εἶπεν ἡ Κ. Δε Βωζῇ.

Οὗτος δὲ ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ Συμβολαιογράφου αὐτῆς νέος, ἐνδεδυμένος μέλανα, μετὰ λακμοδέτου ὑπολαύκου, καὶ κρατῶν φάκελλον χάρτου. Ἦτο ἡδύς τὴν ὄψιν, καὶ εὐπροσῆγορος, ἔχων ἐγκεχαραγμένα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἀγαθὰ αἰσθήματα, ἀναστήματος

ματρίου, καὶ ἐφαίνετο δειλός. Εἶχε βάδισμα ἐπαρχιακοῦ, ἄχαρι ἔνεκα ἀδεξιότητος, ἀπειρίαν τοῦ κόσμου δειλοῦν, καὶ περιβεβλημένος δημόσιον χαρὰκτῆρα, διότι ὁ πατὴρ του μὴ δυνάμενος νὰ ἐκπληροῖ τὰς ὑποθέσεις του, ἀνέθετεν αὐτῷ ταύτας. Δὲν ἦτο μὲν πολὺ εὐειδής, ἀλλὰ χρηστῆς καὶ τιμίας ψυχῆς. Δὲν ἐξήπτετο μὲν ἐκ πρώτης ἀφειρησίας, ἀλλ' ἀφορμῆς δοθείσης, συνησθάνετο μεγίστην συμπάθειαν. Πάντα λοιπὸν ταῦτα τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ προτερήματα δι' ὁδοῦσα ἡ Κ. Δε Βωζῇ, τὸν μετεχειρίζετο φιλοστόργως. Ἰδὼν οὗτος τὴν Κ. Δε Βωζῇ οὐχὶ μόνον, ἐταράχθη, καὶ ἐσκέπτετο ν' ἀπέλθῃ ἐρυθρίασας δὲ, δὲν ἐτόλμησε νὰ προσβῇ.

— Εἰσελθετε, Κ. Ἐκτωρ, εἶπεν ἡ οἰκοδέσποινα.

Οὗτος δὲ συνελθὼν, ἐκλείσε τὴν θύραν, ἐχαιρέτησε καὶ καλῶς καὶ κακῶς τοὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ, καὶ ρίψας ἐπὶ τῆς Ἰουλίας λαθραῖον βλέμμα, ἥτις δὲν ἐστράφη, ἀκούσασα τὴν ὀνομασίαν, ἐκάθησε παρὰ τῇ Κ. Δε Βωζῇ.

Ὁ δὲ Ἑρρίκος θραζόμενος τῆς εὐκαιρίας ταύτης, καὶ προσεγγίσας τὴν Ἰουλίαν καὶ Κικίλῃν, συνδιελέγετο.

— Τί μοι παρέχει ἡ τόσον βραδεία ἐπίσκεψίς σας, Κύριε Ἐκτωρ; εἶπεν ἡ Κυρία Δε Βωζῇ, μειδιώσα. Ἐμὲ ἀποδίδουσι τὰ ἔγγραφα ταῦτα;

— Μάλιστα, Κυρία· καὶ ἐπειδὴ ἐπρεπεῖν ἀπολύτως νὰ τὰ ἔχητε πρὸ τῆς αὐρίον, ἐτόλμησα νὰ κομίσω ταῦτα πρὸς ὑμᾶς ταύτην τὴν ἐσπέραν. Ἐγίνωσκον μὲν, ὅτι ὑποδέχεσθε πάντοτε, ἀλλ' οὐχ' ἦτον ἐνόμισα, ὅτι δὲν θὰ φανῶ ἀδιάκριτος, ἐρχόμενος μάλιστα κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν.

— Οὐδόλως ἀδιάκριτος, ἀγαπητὲ Κύριε Γρανδίνε. Τί ἔγγραφα εἶναι ταῦτα;

— Τὰ ἀφορῶντα τὰ κτήματα ὑμῶν, δι' ἃ πρέπει νὰ δώσητε εἰς τὸν πατέρα μου νέας παραγγελίας.

Ἡ Κυρία Δε Βωζῇ λαβούσα τὰ ἔγγραφα, ἠνέφξεν αὐτά.

— Θεωρήσατέ τα ἀνέτως, Κυρία, εἶπεν ὁ νέος, καὶ αὐρίον θὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ τὰ λάβω.

— Ἐστῶ.

— Ἐπιτρέπετε νὰ προσφέρω τὰ σεβάσματά μου εἰς τὴν Κυρίαν Ἰουλίαν;

— Μάλιστα, Κύριε Γρανδίνε, ὑπάγετε.

Ἐγερθεὶς δὲ αὐτός, ἐπλησίασε τὴν νεάνίδα, ἥτις, προσηλωμένους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ σελίδος μουσικῆς, ὅπως προσποιηθῇ ἄλλο ἦθος, συνδιελέγετο μετὰ τῆς Κικίλῃς καὶ τοῦ Ἑρρίκου.

— Κυρία, εἶπεν ὁ νέος ἐρυθριῶν καὶ μετὰ φωνῆς μόλις κινουμένης, ἔχετε καλῶς ἀφ' οὗτου ἔσχον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς ἴδω;

— Μάλιστα, Κ. Γρανδίνε, εἶπεν ἡ Ἰουλία, στρεφόμενη πρὸς τὴν βάσιν τοῦ κλειδοκυμβάλου, καὶ ὑμεῖς;

— Σᾶς εὐχαριστῶ, Κυρία· καὶ θεωρῶν τὴν νεάνίδα, δὲν ἤξευρε τί νὰ προσθέσῃ.

Ἐν τούτῳ δὲ ὁ Ἑρρίκος τὸν ἐθεώρει εἰρωνικῶς. Ὁ δὲ Ἐκτωρ παρετήρησε τὸ βλέμμα τοῦτο, καὶ κατενόησεν, ὅτι πρέπει νὰ εἴπῃ τι, οὐδένα ἀφορῶν, διότι ἡ Ἰουλία ἐτήρει σιωπὴν δακτικὴν, καὶ ματαιοσχο

λουμένη ἐπὶ τοῦ κλειδοκουμβάλου, ἐφαίνετο ὡς εἰ
ἔλεγε.

— « Διὰ τοῦτο διεκόψατε τὴν συναναστροφὴν μας. »

— Ἦτο ὡραία σήμερον ἡ ἡμέρα, εἶπεν ὁ νέος.

— Ἀληθῶς, καὶ ἡ συναναστροφή μεγαλοπρεπής.

— Δὲν εἰσθε εἰς τὴν ἐορτὴν, Κυρία;

— Ὁχι, Κύριε.

— Ἦδετε νομίζω, ὅτε εἰσῆλθον;

— Εἶχον τελειώσει.

— Καὶ δὲν ἐπαναλαμβάνετε;

— Ὁχι, διότι συνδιαλεγόμεθα.

— Ὡστε σὰς διέκοψα συνομιλοῦντας. Συγχωρήσατέ μοι, Κυρία· ἀλλὰ δὲν ἐπεθύμουν, ν' ἀπέλθω, μὴ πληροφορηθῆις περὶ τῆς ὑγείας σας. καὶ μὴ προσενεγκῶν τὰ σεβασματὰ μου.

Ἡ νεανὺς ἐκλινε, μὴ ἀποκριθεῖσα.

— Ἡ δὲ Κεκίλη μόλις κατέστελλε τὴν ἐπιθυμίαν γέλωτος, προελθοῦσαν ἐκ τῆς ταραχῆς τοῦ Ἑκτορος.

Ὁ Ἑρρίκος πλήξας τὸ κύμβαλον, παρήγαγε βάρυν ἤχον.

Ὁ Γρανδίνος εἰθὺς κατενόησεν, ὅτι ταῦτα ἔρχουν, καὶ ὅτι ἐὰν ἔμενεν ἐπὶ πλεόν, θὰ καθίστατο γελοιωδέστερος. Ἐγκρατέως λοιπὸν τὴν Ἰουλίαν, καὶ πλησιάσας τελευταῖον τὴν μητέρα αὐτῆς, ἐξῆλθε πλήτων τὰ γόνατά του, ὅπερ διέδρῆξε τὸν ἐπὶ τοσοῦτον κρατούμενον γέλωπα τῆς Κεκίλης.

— Ὁ Κύριος οὗτος εἶναι ἄχαρις, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ὅπως τὸν θεωρεῖ ἕκαστος εἶπεν ἡ Κεκίλη.

— Ἀς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ αὐτοῦ, εἶπεν ἡ Ἰουλία· ἡ μήτηρ μου τὸν λατρεῖ.

Ἐν τούτοις ὁ Ἑκτωρ ὑπερβαλὼν τὰς κυγκλίδας τῆς ἐπαύλεως, καὶ ἀναδλέπων τὰ δικτυωτὰ τῆς αἰθούσης, δι' ὧν διέκρινε τὸ φῶς, ἀνέκραξε μετὰ δακρύων:

— Τὴν ἀγαπῶ ἐκ ψυχῆς, καὶ αὕτη δὲν μὲ ἀγαπᾷ!

Εἶτα ὠδυνεὺν ὀρμεμφύτως τὴν πρὸς τὸ κατὰστημα τοῦ πατρὸς τοῦ ἀγούσαν ὁδόν.

Μετὰ δὲ μίαν ὥραν οἱ συνδαιτυμόνες ἀπεχαιρέτουν τὴν Κυρίαν δε Βωζῇ, ἥτις πρὸς τὸν Ἑρρίκον, τελευταῖον χαίρετωντα ἔλεγεν;

— Ἐπεθύμουν νὰ σὰς ὁμιλήσω ταύτην τὴν ἐσπέραν, ἀλλὰ δὲν ἐμείναμεν κατὰ μόνας. Ἐλθετε λοιπὸν αὔριον.

Ὁ Ἑρρίκος ἀπῆλθεν ὑποσχεθεὶς. Ἡ δὲ Ἰουλία εἶπε τελευταῖον πρὸς τὴν Κυρίην.

— Μὴ λησμονήσης αὔριον τὴν πρωΐαν πρὸ τῆς ἐννάτης.

— Ἠσύχασον· θὰ ἔλθω πρὶν ἐγερθῆτε.

Ὁ δὲ Ἑρρίκος προβάς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἐστάθη, ὅπου καὶ ὁ Ἑκτωρ, καὶ ἀναδλέπων τὰ πικράθους τῆς Ἰουλίας, εἶπε:

— Τρώντι· εἶναι ὡραία· καὶ ἐὰν δὲν μὲ ἠγάπα, ἤθελον καταλυπηθῇ.

3.

Ὅτε ἡ Κ. δε Βωζῇ ἔμεινε μόνη, γεύσασα πρὸς τὴν

θυγατέρα τῆς νὰ πλησιάσῃ, καὶ λαβοῦσα τὴν χεῖρα αὐτῆς, ἔλεγε:

— Τέκνον μου, νομίζω, ὅτι παρετήρησά τι.

— Ποῖον; ἀπεκρίθη ἡ νεανὺς, διακρίνασα ἐκ τοῦ πρώτου βλέμματος τῆς μητρὸς τῆς περὶ τίνος προέκειτο.

— Πρὸ πολλοῦ δὲν εἶσαι ἡ αὐτή.

— Τί σὰς ἐπταίσα;

— Δὲν πρόκειται περὶ πταίσματος, τὸ ἠξέυρεις· εἶσαι τεταραγμένη, ἀνήτυχος, τέλος ἔχεις τι ἄγνωστον εἰς ἐμέ.

Ἡ νεανὺς ἔνευσε κάτω, μὴ ἀποκριθεῖσα.

— Ἀρχίζω λοιπὸν ἀπλούστατα, εἶπεν ἡ μήτηρ. Εἶσαι ἐν ὥρᾳ γάμου, Ἰουλία· ἐσκέφθης ποτὲ περὶ τούτου;

— Μάλιστα, μήτηρ, εἶπεν ἡ ὡραία κόρη, μειδιῶσα.

— Τί σκέπτεσαι;

— Ὅτι ὁ γάμος εἶναι πρᾶγμα ἅγιον καὶ ἡδύ. διότι μόνον κατὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς μου σὲ εἶδαν λυπηθεῖσαν.

— Ἀληθῶς. Λοιπὸν, ἐὰν τις αὔριον σὲ ᾄτῃ, ἐδέχεσο;

— Ἀδελον;

— Τί ἐννοεῖς διὰ τούτου;

— Ἐννοῶ, ὅτι δὲν θελῶ πάντας.

— Λοιπὸν θὰ ὑπάρχῃ τις, ὃν θὰ ἐδέχεσο;

— Ἴσως.

— Δὲν εἶσαι βεβαία;

— Ἐν μοὶ τὸ ἐπιτρέπης.

— Καὶ διὰ τί ὄχι, τέκνον, ἐὰν οὗτος ᾔναι τίμιος, σὲ ἀγαπᾷ, καταστάσεως ἀναλόγου τῆς ἡμετέρας, καὶ τέλος ἐὰν ἔχῃ πάντα τὰ ἀγαθοῦ συζύγου προσόντα.

— Πρέπει νὰ τὰ ἔχῃ.

— Καὶ τὸ ὄνομά του; Ἠρώτησεν ἡ μήτηρ μετὰ μειδιήματος, δηλοῦντες, ὅτι ἀπλῶς μόνον, κρώτα, καὶ ὅτι ἐγίνωσκεν αὐτὸ οὕτως, ὡς τὴν κόρην αὐτῆς.

Ἡ Ἰουλία κυτᾶξασα τὴν μητέρα τῆς ἐδίστασε.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, εἶναι ὁ Κύριος Ἑρρίκος, ἀλλ' ἐσπευσε νὰ προσθέσῃ ἡ νεανὺς, « Δὲν λέγω, ὅτι τὸν ἀγαπῶ, ἀλλὰ μόνον ἐκ τῶν γνωστῶν μοι οὗτος μόνον ἔχει τὰ προσόντα, ἅπερ αἰτεῖς.

— Ἀλλὰ πιστεύεις, ὅτι σὲ ἀγαπᾷ;

— Μάλιστα.

— Σοὶ τὸ εἶπεν ἴσως;

— Οὐδέποτε.

— Πολύ καλὰ. Λοιπὸν αὐτὸν μόνον ἀγαπᾷς;

— Ὑπάρχει ἄλλος;

— Ναί.

— Τίς;

— Εὐρὲ τον.

— Ἀγνοῶ.

— Ὁ Κύριος Ἑκτωρ.

Ἡ Ἰουλία ἀπεχώρησε, κηγχάσασα,

— Αὐτός; Ἀνέκραξε, τί σὰς τὸ εἶπε;

— Τὸ εἶδον.

— 'Α! Τὸν δυστυχῆ! εἶναι ἀηδέστατος, καὶ ἀδεξιώτατος, καὶ ἐλπίζω, ὅτι δὲν θέλετε μὲ ἀναγκάσει νὰ τὸν ὑπανδρευθῶ.

— Δὲν εἶπον τοῦτο, ἀλλ' ὅτι τίκεται, καὶ παρετήρησα ταύτην τὴν ἐσπέραν, ὅτι ἦτο τεθλιμμένος.

— Τί θέλεις νὰ κάμω; Ἄλλως τε εἶναι υἱὸς συμβολαιογράφου.

— Ἀδιάφορον τέκνον· ὁ Κύριος Γρανδίνος εἶναι τίμιος, ὁ Ἐκτωρ ὡσαύτως· πρὸς δὲ κέκτηται περιουσίαν, δὲ ἥς θὰ εὐτυχῇ ἡ μέλλουσα σύζυγός του, ὡς εἴαν εἶχεν οἶον ὅποιον ἄλλον. Ὡς πᾶσαι αἱ νέαι, μόνον εἰς τὸ ἐξωτερικὸν προσέχεις. Πίστευσον τὴν ἐμπειρίαν μου, τέκνον, οἱ ὠραιότεροι νέοι δὲν εἶναι καὶ οἱ καλλίτεροι σύζυγοι. Σκέφθητι.

— 'Ω! Μήτηρ, ἐπέφερεν ἡ Ἰουλία δυσχαιραίνουσα, δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σκεφθῶ ἐπὶ πολὺ. Οὐδέποτε θὰ ὑπανδρευθῶ τὸν Ἐκτορα.

— Ἔστω. Ἀς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον. Ἡξεύρεις, ὅτι ὑπεσχέθην εἰς τὸν πατέρα σου, ἀποθνήσκοντα, νὰ μὴ ἐναντιῶμαι εἰς τὰς θελήσεις σου, ὅσας δὲν εἶναι ἐπιβλαβεῖς οὐτε εἰς τὴν εὐτυχίαν, οὐτε εἰς τὸ μέλλον σου, καὶ θὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, ὡς μέχρι τοῦδε. Ἦθελον δὲ νὰ σοὶ ὀμιλήσω περὶ τούτων, προσφιλες τέκνον, διότι εἶσαι ἱκανὴ, νὰ τὰ ἐννοῇς. Νῦν ὡς περιμείνωμεν τὰ συμβησόμενα, καὶ ἂν ἀπατηθῇς εἰς τὴν ἐκλογὴν σου, εἰπέ μοι ἀδιστάκτως αὐτό. Πολλὰ ἐδυστύχησαν ὑπανδρευθεῖσαι· διότι ἐστερήθησαν τῆς παρὰ τῶν μητέρων αὐτῶν ἐλευθερίας.

Μάλιστα.

— Ναί, ἀγαθὴ μήτηρ.

— Ἐναγκαλίσθητί με, καὶ κατακλίνθητι· διότι νομίζω, αὐριον θὰ ἐγερθῇς λίαν πρωτῶ, ἵνα συμβουλευθῇς τὴν μάντιδα; Εἶπεν ἡ μήτηρ γελῶσα,

— Σὲ βεβαιῶ, ὅτι εἶναι ἀληθὴς μάντις, εἴαν ἡξεύρης τὰ θαύματα, ἅπερ μοὶ διηγήθη ἡ Κεκίλη.

— Ἀγαπητὴ! Καὶ περὶ τίνος μεγάλου μυστικοῦ θὰ συμβουλευθῇς;

— Τίς οἶδε; θὰ μοὶ εἴπῃ ἴσως τί νὰ πράξω ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

— Πῶς, θὰ ἐμπιστευθῇς νὰ ἐρωτήσης περὶ τούτου;

— Ἐὰν ἴδω, ὅτι θὰ μοὶ εἴπῃ τὸ παρελθόν, θὰ τὴν συμβουλευθῶ καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος.

— Σκέφθητι.

— Ἠσύχασον.

— Καλὴν νύκτα, τέκνον!

— Καλὴν νύκτα, μήτηρ!

Ἡ Κυρία Δὲ Βωζῆ ἐνηγκαλίσθη τὴν ἑαυτῆς θυγατέρα, καὶ κατεκλίθη ἐν τῷ δωματίῳ τῆς. Ἡ δὲ Ἰουλία ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἑαυτῆς.

Ὅτε ὁ Ἐκτωρ ἐφθασεν οἴκαδε, εἰτελθὼν, ἐπορεύθη πρὸς τὸν πατέρα του, ἐν τῷ γραφείῳ ἐτι ἐργαζόμενον, ἵνα εἴπῃ τὰ κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν· εἶτα ἐκάθησε παρ' αὐτῷ, σιωπῶν καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην ἐπὶ τῆς χειρὸς.

Ὁ δὲ Συμβολαιογράφος εἰργάζετο· εἶτα αὐτομά-

τως στρέψας τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν υἱὸν του, ῥιμνάζοντα, παρετήρησεν αὐτὸν ὀλίγον, καὶ τῷ εἶπε.

— Δὲν θὰ σὲ στείλω πλέον πρὸς τὴν Κ. Βωζῆ.

— Διατί, πάτερ; ἀπεκρίθη ὁ νέος, ταραχθεὶς.

— Διότι ὁσάκις ἀπέρχεσθαι, ἐπανερχεσθαι τεθλιμένος.

— Ἀληθῶς, ἐφιθύρουν ὁ νέος, τείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὸν πατέρα του, λέγοντα:

— Ἀγαπᾷς λοιπὸν τὴν μικρὴν ἐκείνην;

— Φεῦ! Ναί.

— Λοιπὸν θὰ τὴν αἰτήσω παρὰ τῆς μητρός της.

— Ἀλλ' ἡ μήτηρ θ' ἀποποιηθῇ.

— Διατί;

— Διότι δὲν εἶμαι ἐκ γένους ἀρμοδίου αὐτῇ· καὶ μάλιστα δὲν μὲ ἀγαπᾷ ἡ νεάνις.

— Θὰ σὲ ἀγαπήσῃ, τῇ ἀληθείᾳ· ἔπειτα ὡς πρὸς τὸ γένος, δὲν θὰ εὕρῃ καλλίτερον ἢ Κ. Δε Βωζῆ. Ἢ περιουσία της κινδυνεύει, ἐνθ' ἡ ἡμετέρα αὐξάνει καθ' ἐκάστην. Ὅταν ἀναγνώσῃ τὰ κομισθέντα ἐγγράφα, θὰ ἴδῃ, ὅτι τὰ πράγματα εἶναι σοβαρώτερα, ἢ ὅσον ἐνόμιζε, καὶ ἐνόμιζον. Ἐλπίζε, φίλτατε Ἐκτορ. Ἡξεύρεις, ὅτι οὐδὲν θὰ παραλείψω πρὸς ἀνάπαυσίν σου.

— Τὸ γινώσκω, πάτερ, ἀλλὰ δὲν ἐπαθύμουν οὕτω.

— Τάτε λοιπὸν, περιποιεῖ αὐτήν.

— Δὲν ταλμῶ, ἡξεύρεις πόσον εἶμαι δειλός. Ἐπειτα ὑπάρχει Ἑρρῶϊκός τις Δ' Ἑρμεῶν, ὠραίος, χαρίεις, πάντοτε παρ' αὐτῇ διαμένων, καὶ ἅπειρα μικρολογῶν, θὰ τὴν ἐλκύσῃ, εἶμαι βέβαιος.

— Λοιπὸν θὰ παρηγορηθῇς, καὶ νὰ νυμφευθῇς ἄλλην. Ὑπάρχουσιν ὠραῖαι ἐν τῷ Νομῷ, καὶ εἴαν δὲν εὕρῃς, λαμβάνεις ἐκ τῶν ἐν Παρισίοις. Θάρρει, φίλτατε Ἐκτορ· μὴ ἀπελπίζου διὰ νέαν, ἣν τάχιστα θὰ λησμονήσῃς, καὶ θὰ μακαρίζῃς σταυτὸν, μὴ νυμφευθῇς αὐτήν. Μοὶ ὑπόσχεσαι, ὅτι τοῦ λοιποῦ ἤττον θὰ λυπῇσαι;

— Μάλιστα, πάτερ.

— Πότε θὰ ἐπανελθῇς εἰς Βαλγενκοῦσαν;

— Αὐριον.

— Κατὰ ποίαν ὥρην;

— Κατὰ τὴν μεσημβρίαν.

— Ὁ Κύριος Δ' Ἑρμεῶν ἀναμνησθῶν δὲν θὰ ἦναι τότε ἐκεῖ. Ἀρᾷξαι λοιπὸν τῆς εὐκαιρίας, καὶ περιποιεῖ τὴν νέαν. Ἐὰν ἡ μήτηρ σου ἐγίνωσκεν, ὅτι ἀγαπᾷς τὴν, καὶ δὲν ἀνταγαπᾷσαι, οὐδέποτε θὰ ἐπίστευε· διότι αὕτη οὐδὲν ἀξιεραστότερον σοῦ ἐπὶ τῆς γῆς νομίζει. Ἀγῶμεν σύνελθε, καὶ μὴ ὄνειροπόλει· εἶσαι νέος, ἱκανός, ἀγαπιώμενος ὑπὸ τοῦ πατρὸς, κεκτημένος περιουσίαν οὐκ εὐκαταφρόνητον. Τί διάβολο! Δύνασαι νὰ γείνης φιλόσοφος.

Ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς ἐνηγκαλίσθησαν.

Ὁ Ἐκτωρ κατεκλίθη.

(Ἐπεται Συνέχεια.)

